

Poemas

MARIAN CASTILLO MORENO

II: O LUAR

Hoxe todo é diferente:
pecho os ollos e vexo a paisaxe,
a area da praia alí lonxe
moi lonxe de min.

Escoito o bruído das ondas
e soño co luar na auga
que rodea a miña almiña
mentres camiñamos pola beira do mar.

É a imaxe escondida,
oculta tras estes papeis
escuros que eu mesma creei
e que che fan dano.

Quero borrarlos da túa vida
e que te ilumine o luar
cando volvas a Doñana
aínda que non sexa comigo.

E vas ser feliz
porque vas reflectir o luar
no teu corazón cheo de estrelas
como as que lembran as miñas noites.

E eu tamén vou ser feliz
aínda que non sei ben o que é a felicidade;
quizais non sexa volver a Doñana
senón só a saudade que sinto
do luar cando estás preto de min
e un muro de silencio
fende o noso espacio.

—Non. Iso non é—.

Vou rompelo, prométo,
vou apartar de ti as miñas bágoas
e nunca máis has ver esta tristeira
que naceu das verbas baleiras
que querían Volver a Doñana.

III: OS DEVANCEIROS

O veo de amor mantense
fendido
desfiado.
Pero non,
aínda non podo verte.
É insoportable
esta nada que envolve
cada unha daquelas mensaxes
que voaban abaenadas polo son do ar.

Os devanceiros
eles si que viviron momentos de cor laranxa
e non tiveron que aceptar coma min
que mañá en Doñana
todo será negro.
Morrerán os flamengos,
chorará ese lince
que *aínda non recibiu un balazo*.
Adeus dunas.
Adeus praias.
Adeus paisaxes
-vellas esperanzas afundidas-.

É o comezo da fin
do pasado.

Quedarán os poetas
a carón dos seus paraísos soñados
ó xeito de marisma.

(De *Doñana*, Xaneiro-Abril 1998)